

Prædiken til 9. søndag efter trinitatis

Luk. 12, 32-48

I dag møder vi to former for tro.

Frygt ikke du lille hjord, for jeres Fader har besluttet at give jer riget. Det er det, som prædikes i de fleste kirker i dag. Tillid til Gud. En sikker forvisning om, at vi er Guds børn og som sådan elskede og sikret en evig arv i himmeriget. Men så er der også denne anden tro. Den tro, jeg tror har fyldt mere før og dermed også fylder mindre i dag, i hvert fald, hvis vi holder os til det, som bliver sagt/prædiken. Det er en tro, som er blandet op med skræk. For bag denne tillidsvækkende Gud møder man jo også den Gud, som er villig til at hugge den tjener ned, som ikke har forvaltet hans ejendom ret. Det er en tro, som nok ser Gud, som en kærlig Gud der rækker hånden ud efter sine børn, men Gud er også en lidenskabelig Gud, som kræver et gensvar for sin kærlighed. Det er en Gud, som giver meget, og som kræver meget.

Det er de to former for tro, vi skal høre om i dag. Det er de to tilgange til livet, vi møder. Og skønt de ord vi som regel hæfter på Gud er ord om kærlighed, tilgivelse og vidtåbne arme, ord, som maler Gud ind i vores liv, som en kærligheden og tilgivelsens Gud, så er der jo ikke meget spor af ham i vores tilgang til livet. Her er det oftest bekymringer-

ne, der spreder sig som ukrudtet i køkkenhaven. Ukontrollabelt og voldsomt. Man vender ryggen til, og kartoflerne er begravet af skvalderkål. Sådan også med livets bekymringer. De myldrer frem både ved solopgang, mørkets frembrud og ind imellem. Bekymringer om alt muligt. Lønnen, pensionen, klimaet, familien og ikke mindst børnene. Ja, vi kan nok tale om den rare Gud. Sætte ord på en tilgivelse der rækker langt længere end vores. En kærlighed der kan omslutte alt det, vi ikke engang magter at se i øjnene. Arme, der kan nå dem, som vi ikke har lyst til at nå. Men det er jo en ting at lade ens stemme tale om tro, noget helt andet at lade den tro vokse i en selv. For hvis vi egentlig troede på Gud, som vi taler om ham, ville vores bekymringer så ikke forsvinde som dug for solen? Som Mark Twain engang sagde: Nogle mennesker giver deres sorger svømmeundervisning i stedet for at drukne dem. Er det ikke det, vi gør? Går til svømmeundervisning med vores bekymringer? Vender dem? Sætter dem i mistbænke og gøder dem? Hæger om dem, så de ikke forsvinder ud af vores liv – for hvad skulle vi så gøre? Hvad var vi egentlig uden vores bekymringer?

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Vi taler meget om den rare, gode, kærlige Gud. Men jeg tror, vi har meget svært ved at tro på ham. For hvis vi virkelig skal tro på ham, så er vi også nødt til at ændre den måde, vi går til livet på. Vi må lade os fylde med ren og umiddelbare glæde og tillid til, at gode ting vil ske for os. Hvis vi virkelig skal tage Guds kærlighed alvorlig, så er vi nødt til at drukne vores bekymringer. Vi må lægge dem fra os. Lade dem vokse sig små, som Piet Hein digtede. Vi er nødt til at gå til livet med forventningen om, at noget godt og smukt vil møde os.

Det er svært, For vi er jo så svært glade for bekymringer. De giver os en vis alvor og patos disse mørke og dystre farver, som tegnes på vores livs horisont. Vi er så vant til at vende blikke mod det, som truer livet, at vi alt for ofte glemmer at fejre, at livet er stort og vidunderligt. Lad mig give et eksempel.

Hvis jeg siger den 11. september 2001, så ved jeg godt, hvilket billede der tegner sig på jeres nethinder. To passagerfly hamrende ind i New Yorks tvillingetårne. De to rygende højhuse, der senere brød sammen i en sky af støv og efterlod en by, et land, en verden i frygt. Plantede visheden i vores hjerter om, at der fandtes nogle, som var villige til at give deres eget liv for at sprede frygt og terror i vores. Vi husker det alle, glemmer det nok aldrig.

Men hvis jeg derimod siger den 7. august 1974, så er der nok knap så mange af jer, som sidder med et billede på nethinden. Men den morgen skete der noget fantastisk i New York. De selvsamme tårne var i nattens løb blevet forbundet med en line, skudt fra det ene tårn til det andet med bue. Således

stod de to tvillingetårne nu forbundet med en line. Og en lille spinkel franskmand bevægede sig derud. 400 meter over jorden uden noget sikkerhedsnet eller en faldskærm på ryggen. I 40 minutter gik Phillipe Petit, som han hed, på linen. Dansede rundt for øjnene af forbavsede og fornøjede amerikanere.

Der er noget livsbekræftende ved dette billede af den lille spinkle mand, der uden at tøve danser livets dans på den line, som er spændt ud foran ham. Livsbekræftende, fordi der i den dans intet forsøg er på at skjule sig for døden. Dansen på linen den august morgen i 1974 står for mig som et smukt overraskende øjeblik, fordi det i et splitsekund blev til et billede på livet – blev en gave af umistelig skønhed.

Vi husker nok tårnene, der falder, døden og ødelæggelsen, men husker vi denne spinkle mand, der tog skridtet fuldt ud, dansede på linen 400 meter over jorden, med himlen som baggrund? Husker vi ham, som uden frygt og bekymring, viste os, at når vi går livet i møde uden frygt, ser døden i øjnene og alligevel danser, ja så bliver livet stort og smukt?

Frygt ikke, du lille hjord, for jeres fader har besluttet at give jer riget.

Med de ord i ryggen er der ikke andet at gøre for os end at sætte den ene fod foran den anden og begive os ud på den line, som er spændt ud for os. Tillidsfuldt, for vi er der ikke alene. Du skal ikke bekymre dig, dit liv er i gode hænder.

Amen

Jakob Nissen

Sankt Nicolai, Kolding

Salmer:

413, 728, 300, 487, 439, 69, 5-6, 11